

vedkommende Beværter undertiden havde Forbindelse med visse løse Eksistenser, som det vilde være rigtigt at undgaa. Nu har man nok sagt, at det kunde undgaaes ved, at Politiet optraadte lidt kraftigere med Hensyn til Anvendelsen af den Bestemmelse, at Politiet kan gribe ind, naar der skænkes for berusede Personer. Det er imidlertid ikke altid let at faa den Bestemmelse anvendt, thi hvad der skal forstaaes ved en beruset Person, kan jo falde noget forskelligt ud, efter som det er den ene eller den anden, der skal bedømme det, og det er ikke altid lige let at føre Bevis, idet de forskellige Vidner meget let vil trække sig tilbage, naar Spørgsmaalet bringes frem for Retten. Derfor har Ministeriet ment, at man hellere burde gribe Ondet ved dets Rod og sige, at de Mennesker, som er ansatte i en Beværtning, maa være Folk, som vi har Tillid til, fordi vi kan kontrollere dem, og dette er derfor Hovedtendensen i Lovforslaget. Man kan ikke nøjes med de gældende Regler i Beværterloven; thi de er ikke tilstrækkeligt effektive; det viste sig, da vi sidste Aar, i 1920, begyndte at gaa noget kraftigere frem overfor disse Beværtninger. Vi begyndte allerede i Maj Maaned, men der gik flere Maaneder, inden man overhovedet kunde gøre noget. Thi for det første skal man have Oplysninger skaffet til Veje, saa skal der gives vedkommende et Tilhold, og først, naar han har faaet et Tilhold, kan han dømmes til at stilles under Politiets Opsyn, og hvis det saa ikke hjælper, saa først kan man lukke Beværtningen. Det er upraktisk, og Lovforslaget tilsigter at komme bort fra disse upraktiske Regler.

Jeg haaber derfor, at dette høje Ting vil se paa det med en lignende Velvillie, som den, hvormed man fra alle Partiers Side har set paa det i Landstinget.

Laurs Kvist: Jeg vil begynde med at rette en Tak til den højtærede Justitsminister, fordi han har forsøgt at gribe ind overfor de frygtelige Forhold, der forefindes i Beværtninger, ikke alene i Nyhavnskvarteret, men forskellige andre Steder her i Hovedstaden og sikkert ogsaa paa enkelte Pladser i Købstæderne og maaske ogsaa i Landkommuner. Jeg takker den højtærede Minister, fordi han straks efter sin Tiltrædelse som Minister greb Sagen an paa en saadan Maade, at jeg tror, det kan siges, at baade Ministeren og Politiet har søgt at anvende alle de Midler, som den gældende Lov hjemler, for at komme dette Onde til Livs. Mit Partis Ordfører i Landstinget har udførligt omtalt Forholdene i Nyhavnskvarteret, og

jeg finder derfor ingen Anledning til at komme ind derpaa her.

Det foreliggende Lovforslag tager særlig Sigte paa at skaffe ordentlige Medhjælpere overalt i Beværtningerne, og det er der saa sandt ogsaa Trang til. Ærede Medlemmer vil i den anden Ædruelighedskommissions Betænkning Side 256 finde som Bilag en Skrivelse fra den nuværende første Politinspektør Hakon Jørgensen, hvoraf det vil ses, at det er ikke saa ganske faa straffede Personer, der er ansatte i disse Beværtninger som Tjenere eller Medhjælpere. Det oplyses saaledes i dette Bilag, at der som Medhjælpere paa Beværtninger i Hovedstaden findes Personer, der har gjort sig skyldige i Tyveri og Vold, i Lommetyveri, i andre Tyverier, i Betleri og Hæleri. Endvidere er det godt gjort, at Medhjælpere i disse Forretninger giver Forbrydere Anvisning paa, hvor der kan gøres et godt Kup. Altsaa, de virker med til at fremme Drikkeriet, til, at Personer bliver berusede, og derefter giver de Forbrydere, løsgtige Kvinder, eller hvem der er nærværende, som ønsker at gøre et godt Kup, Anvisning paa, hvor der er et saadant at gøre. De gør sig skyldige i Hæleri, de bidrager til at omsætte Tyvekoster og lignende. Det er noget, der siger sig selv, at naar der er saadanne Forhold i Beværtninger, er det af den største Nødvendighed, at Politiet faar en Ret til at gribe ind og gribe ind straks for at fjerne saadanne Medhjælpere. Flere Beværtninger drives paa en saadan Maade, at Drikkeri, Usædelighed, Slagsmaal og Forbrydelser af forskellig Art fremmes. Naar det da har vist sig, at de nugældende Lovbestemmelser ikke er fyldestgørende i Retning af at komme dette Samfundsonde, som det faktisk er, til Livs, saa fortjener det Paaskønnelse, at Ministeren kommer til Lovgivningsmagten og søger at faa Midler i Hænde dertil.

Ved Loven af 10. Maj 1912 er der givet de kommunale Raad en ret betydelig Indflydelse paa de Forhold, der her er Tale om; og det forekommer mig, man derfor har Ret til at sige, at Ansvar for disse uhyggelige Forhold i meget høj Grad falder paa Københavns Kommunalbestyrelse. Den nævnte Lov lægger et ret betydeligt Selvstyre i Kommunernes Haand, men det er ikke mig bekendt, at Københavns Kommunalbestyrelse i nogen særlig Grad har gjort Forsøg paa at benytte den Ret, som denne Lov giver. Jeg skal nævne et Forhold som f. Eks. de daarlige Lokaler. Hvorfor bliver Kommunalbestyrelsen eller Bevillingsmyndigheden i København ved at give Bevilling til Beværtninger i saadanne frygtelige Lo-